

GLAVA DANA PREDISLAMLJA

(doslovno: dana neznačajstva, tj. dana paganstva, dana neznanja i surovosti - a to je naziv za vrijeme prije Islama u središnjoj i južnoj Arabiji).

PRIČAO NAM JE Musedded, pričao nam je Jahja, rekao je Hišam: pričao mi je moj otac od Aiše, bio zadovoljan Allah od nje, rekla je:

Bio je dan (zvani) ašura dan (što) poste (tj. što su postili) njega Kurejševići u predislamlju, i bio je Vjerovijesnik, pomilovao ga Allah i spasio, (običaj da) posti njega. Pa pošto je došao (u) Medinu, postio je njega i zapovjedio je za njegovo postenje. Pa pošto je sišao (odlomak u kojem je zapovjedbno da se posti) ramadan (ramazan), bio je (taj dan stavljen na slobodnu volju svakoga pojedinca): ko je htio, postio je njega, a ko je htio, neće postiti (tj. nije postio) njega.

(dakle: Ko hoće neka ga posti a ko neće neka ne posti - nije grijeh.)

PRIČAO NAM JE Muslim, pričao nam je Vuhejb, pričao nam je Ibnu Tavus od svoga oca, od Ibnu Abbasa, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, rekao je:

Bili su (takvi da) vide (da smatraju, tj. Smatrahu oni, smatrali su oni) da je umra u mjesecima hodočašća od pokvarenosti (griješnja) u (na) zemlji. I nazivaše (nazivahu oni mjesec) muharrem saferom, i govore (tj. i govorahu, i govorili su): Kada se izliječe sadna (rane na leđima deva) i zbriše se trag (od puta na povratku hodočasnika kućama). Dozvoljena je umra (onome) ko je činio (tj. ko bi činio) umru. Rekao je (Ibnu Abbas): Pa je došao poslanik Allaha, pomilovao ga Allah i spasio, i njegovi drugovi četvrte (noći, tj. četvrtoga dana mjeseca zul-hidždžeta u Meku) uzvikujući (oni dwoodazov-telbiju) za hodočašće, i zapovjedio je njima Vjerovijesnik, pomilovao ga Allah i spasio, da učinu (da učine) nju umrom (tj. da preokrenu nju, tj. njega - to hodočašće u umru). Rekli su:

"O poslaniče Allaha! Koje dopuštenje (nam je zapovjedbno, tj. Šta nam je dozvoljeno u ovome slučaju)?" Rekao je: "Dopuštenje, sve ono (cijelo ono, Dozvoljeno vam je sve što vam je dozvoljeno u času kada se razriješite hodočasničkih obaveza nakon izvršenja glavnih obreda hodočašća)."

PRIČAO NAM JE Alija, sin Abdullaha, pričao nam je Sufjan, rekao je: bio je Amr (običaj da) govori: pričao nam je Seid, sin Musejbeba, od svoga oca, od svoga djeda, rekao je:

Došla je (jedna) poplava (bujica) u predislamlju, pa je obukla (tj. pokrila, napunila) što je između dva brda (koja su se nadvisila nad Mekom). Rekao je Sufjan: I govori (govoraše Amr, sin Dinara): Zaista ovaj hadis ima stvar (jednu veliku, tj. jednu dugu priču).

PRIČAO NAM JE Ebu Numan, pričao nam je Ebu Avanete od Bejana Ebu Bišra, od Kajsa, sina Ebu Hazima, rekao je:

Unišao je Ebu Bekr na ženu (tj. jednoj ženi) iz Ahmesa (plemena), rekne se njoj (ime joj je) Zejneba, pa je vidio nju (da ona) neće (da) govori (razgovara). Pa je rekao: "Šta je njoj, neće (da) govori?" Rekli su: "Hodočastila je (tj. Hodočasti, Obavlja ona hodočašće) šuteći

(ona)." Rekao je njoj: "Govori (Razgovaraj), pa (jer) zaista ovo se neće dozvoliti (tj. ne dozvalja se, ne dozvoljava se, nije dozvoljeno u Islamu da se to čini u ime pobožnosti). Ovo je (To je) od posla predislamlja." Pa je govorila, pa je rekla: "Ko si ti?" Rekao je: "Čovjek (jedan) od Iseljenika." Rekla je: "Kojih Iseljenika?" Rekao je: "Od Kurejševića." Rekla je: "Od kojih Kurejševića si ti?" Rekao je: "Zaista ti (ženo) si zaista veliki ispitivalac (tj. pitaš mnogo). Ja sam Ebu Bekr." Rekla je: "Šta (tj. Koliko dugo) je naše ostajanje na ovoj dobroj stvari koja (je ta što) je donio Allah nju poslije predislamlja (poslije doba neznanja, neznaboštva)?" Rekao je: "Vaš ostanak (Vaše ostajanje) na njoj je dok su istrajali na ispravnosti (dok budu ustrajni na ispravnosti) sa vama vaše vođe (rukovodioci)." Rekla je: "A šta su vođe?" Rekao je: "Zar nije bilo za tvoj narod (u tvoga naroda nikakvih, ikakvih) glava (tj. glavara) i časnika (uglednika koji) zapovijedaju njima, pa se pokoravaju njima?" Rekla je: "Da." Rekao je: "Pa oni su ti (takvi što) su na (nad) ljudima."

PRIČAO MI JE Fervete, sin Ebul-Magra-a, izvijestio nas Alija, sin Mushira, od Hišama, od njegovoga oca, od Aiše, bio zadovoljan Allah od nje, rekla je:

Primila je Islam (jedna) žena crna (koja je pripadala) nekom (plemenu od) Arapa, i bila je za nju (jedna tijesna) mala soba u Bogomolji (napravljena, tj. i ta crna žena imala je malu sobu u Bogomolji). Rekla je (Aiša): Pa je bila (običaja da) dolazi nama, pa priča (pa se ispriča) kod nas, pa kada je svršila (završila) svoje pričanje (svoju priču), rekla je (rekla bi):

"I dan pasa (pojasa) je od čudnovatosti našega Gospoda.
Zar ne! Zaista on je iz grada bezvjerstva spasio mene."

Pa pošto je umnožila (mnogo puta to izrekla), rekla je njoj Aiša: "A šta je dan pasa?"
Rekla je:

"Izašla je (jedna) djevojčica (koja je pripadala) nekom (od) moje porodice, a na njoj je (bio jedan) pas od kože, pa je pao od nje (sa nje), pa se spustila (tj. skočila je određena, neka) mačka, a ona misli njega (mačka misli da je pas, pojas) meso, pa je uzela (taj pas). Pa su (oni) osumnjičili mene za njega (za taj pas-pojas), pa su kažnjavali mene čak (da) je doprlo od njihove stvari (to dotle) da su oni tražili (taj pas) u mojoj prednjoj strani (tj. u mome ženskome spolnome udu, organu). Pa dok su oni okolo (oko) mene, a ja sam u svojoj tuzi (žalosti), kadli je došla (kadli dođe ona) mačka dok se usporedila sa našim glavama, zatim je bacila njega (pas), pa su uzeli njega. Pa sam rekla njima: "Ovo je (taj pas) koji (je taj što) ste osumnjičili (optužili) mene za njega, a ja sam od njega čista (zdrava, tj. nevinna)."

(Napominje se da je ovaj hadis već prolazio, i da je tamo riječ "višahun" prevedena pogrešno sa izrazom "đerdan, ogrlica". "Višahun" znači pas, pojas koji žene stavljaju na ramena i preko stomaka. Znači i šal, ili neka vrsta šala.)

PRIČAO NAM JE Kutejbete, pričao nam je Ismail, sin Džafera, od Abdullaha, sina Dinara, od Ibnu Umera, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, od Vjerovijesnika, pomilovao ga Allah i spasio, rekao je:

"Zar ne (Pazite)! Ko je bio (tj. Ko bude) zaklinjač (Ko se bude zaklinjao), pa neka se ne zaklinje (ni s kim, ni s čim, ni sa čim drugim) osim sa Allahom." Pa bili su Kurejševići (običaja da) se zaklinju (da se kunu) sa svojim očevima, pa je rekao:

"Ne zaklinjite se sa svojim očevima!"

PRIČAO NAM JE Jahja, sin Sulejmana, rekao je: pričao mi je Ibnu Vehb, rekao je: izvijestio me je Amr da je Abdurahman, sin Kasima, pričao njemu da je Kasim bio (običaja da) ide pred mrtvačkim nosilima (tj. da ide ispred mrtvačkih nosila, ispred mrtvaca), i neće ustati zbog nje (tj. i ne ustajao on zbog dženaze, zbog sprovoda, zbog toga što ide, prolazi narod noseći mrtvaca), i (on) izvještava (izvještavaše) od Aiše (da) je rekla:

Bili su stanovnici predislamlja (običaja da) ustaju zbog nje (zbog dženaze) govore (govoreći oni) kada su vidjeli nju (dženazu, sprovod): "Bila si u tvojoj (tj. u svojoj) porodici (ono) što si ti (sada u njemu, jer su vjerovali da se umrli pretvori u pticu istoga oblika koji je imao dok je bio živ)."

(Ili: "Bila si u svojoj porodici ugledna. Šta si ti sada?" Ili: "Bila si ti u svojoj porodici. Nisi ti sada, tj. i sada te više nema, niti ćeš više ikada postojati.")

Dvaputa (bi to ponovili dženazi, sprovodu, tj. osobi koja se nosi mrtva).

(Napomena prva: Hanefijski pravници smatraju da je bolje ići iza dženaze, nego li ispred nje. Druga napomena: Smatra se da Aiša r.a. nije znala da je Muhammed a.s. ustajao ispred dženaze i da je zapovjedio da se ustane ispred dženaze, ispred mrtve osobe koja se nosi makar bila i inovjerac, nemusliman. Zbog toga Kasimovo stanovište i praksa na osnovu Aišina stava nije čvrsto, čak je pogrešno jer je suprotno postupku Muhammeda a.s. koji je postupak dokazan.)

PRIČAO MI JE Amr, sin Abasa, pričao nam je Abdurahman, pričao nam je Sufjan od Ebu Ishaka, od Amra, sina Mejmuna, rekao je: rekao je Umer, bio zadovoljan Allah od njega:

Zaista idolopoklonici ne izljevahu se od Džem'a (tj. ne krećahu, ne kretahu, nisu se kretali sa Muzdelife) do (da) se pojavi (dok se ne pojavi) Sunce na (brdu) Sebiru (do da se rodi Sunce obasjavši Sebir), pa se protivio njima Vjerovijesnik, pomilovao ga Allah i spasio, pa se izlio (tj. pa je krenuo, kretao se) prije (nego) da se pojavi (prije nego se rodi) Sunce.

PRIČAO MI JE Ishak, sin Ibrahima, rekao je: rekao sam Ebu Usamet: pričao je nama Jahja, sin Muhelleba: pričao nam je Husajn od Ikrimeta "I pehar pun.", rekao je (da riječ "dihakan" znači): pun, neprekidan (puna čaša neprekidno, odjedanput napunjena). Rekao je: Rekao je (doslovno: A rekao je) Ibnu Abbas: čuo sam svoga oca (da) govori u predislamlju:

"Napoji nas peharom punim (punom čašom, tj. upotrebljavao je riječ "dihakun": pun odjedanput)."

(Čovjek može dobiti čašu vode, ali da to ne bude odjedanput, nego pola čaše, pa opet pola čaše. Bar sam tako mogao iz komentara da razumijem objašnjanje značenja riječi "dihakun".)

PRIČAO NAM JE Ebu Nuajm, pričao nam je Sufjan od Abdul-Melika, sina Umejra, od Ebu Selemeta, od Ebu Hurejreta, bio zadovoljan Allah od njega, rekao je: rekao je Vjerovijesnik, pomilovao ga Allah i spasio:

"Najistinitija riječ (što) je rekao nju (određeni) pjesnik je riječ Lebida:

"Zar ne! Svaka stvar osim Allaha je ništavna."

A skoro (blizu) je bio Umejjet, sin Ebu Salta, da primi Islam.

PRIČAO NAM JE Ismail, pričao mi je moj brat od Sulejmana, sina Bilala, od Jahja-a, sina Seida, od Abdurrahmana, sina Kasima, od Kasima, sin Muhammeda, od Aiše, bio zadovoljan Allah od nje, rekla je:

Bio je za (u) Ebu Bekra (jedan) dječak (što) vadi (tj. daje) njemu danak (porez) i bio je Ebu Bekr (običaja da) jede od njegovoga danka. Pa je donio (taj dječak jednoga) dana (jednu) stvar, pa je jeo od nje Ebu Bekr. Pa je rekao njemu (taj) dječak:

"Znaš (li) šta je ovo (tj. otkuda mi je ovo što sam ti sada donio, kako sam to zaradio)?" Pa je rekao Ebu Bekr: "A šta je ono?" Rekao je: "Bio sam proricao (predskazivao budućnost, sudbinu) za (jednoga) čovjeka (tj. jednome čovjeku) u predislamlju, a ne činim lijepo (dobro, tj. a ne znam dobro da vršim) proricanje, osim da sam ja prevario njega (tj. nego samo da ga prevarim), pa je susreo (pa je sreo) mene (tek sada), pa je dao meni za to (proricanje nagradu). Pa ovo koje (Pa to što) si pojeo je od njega (od toga, od te nagrade za ovo proricanje što ti ispričah)." Pa je uveo (tj. stavio je u usta) Ebu Bekr svoju ruku, pa je pobjuvao (povratio iz stomaka) svaku stvar (sve što je bilo) u njegovom stomaku (trbuhu).

PRIČAO NAM JE Musedd, pričao nam je Jahja od Ubejdullaha, rekao je: izvijestio me je Nafi' od Ibnu Umera, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, rekao je:

Bili su stanovnici predislamlja (običaja da) međusobno prodaju mesa (meso) životinje (deve određene) za klanje (unaprijed sve) do mladica mladice (do mladunčadi mladunčeta). Rekao je: A "mladice mladice" je (to) da odevi (oteli) deva (ono) što je u njezinom trbuhu, zatim da zanese (zatrudni ta ženska deva) koja se je otelila (odevila, tj. koja je otelita-odevita, što ju je otelila-odevila prva deva). Pa je zabranio njima Vjerovijesnik, pomilovao ga Allah i spasio, to.

(To jest: Spriječio ih je od toga. U tekstu je prošlo objašnjenje o ovome, jer je i sličan hadis već prošao u tekstu.)

PRIČAO NAM JE Ebu Numan, pričao nam je Mehdija, rekao je: pričao nam je Gajlan, sin Džerira:

Dolažasmo Enesu, sinu Malika, (tj. dolazili smo mu) pa priča (pa pričaše on) nama o Pomagačima, i govoraše mi:

Učinio (Činio) je tvoj narod tako i tako (to i to) dana toga i toga i učinio je tvoj narod tako i tako dana toga i toga. Zakletva skupine u predislamlju.

(Zakletva skupine, grupe - kasametun - je takva zakletva koju izvrši, učini skupina ljudi za jedno lice koje je u srodstvu s njima, a koje je osumnjičeno da je izvršilo ubistvo, ubojstvo nekoga lica. Ta se skupina ljudi zakune da bi time dokazala nevinost osumnjičenoga i tako ga spasila od osude na smrt, ili od osude na plaćanje krvarine - otkupnine za ubojstvo. To je značenje riječi "kasametun" u pravu, u pravnom smislu, kao što će se to i iz teksta hadisa razumjeti. Ta riječ ima i drugo značenje: ljepota. Treće značenje je: mir, umirenje, smirivanje nekoga obećanjima koja se neće ni ispuniti. U daljem tekstu riječ "kasametun" će se prevoditi sa izrazom "zakletva skupine", i neće se davati više ova objašnjenja.)

PRIČAO NAM JE Ebu Mamer, pričao nam je Abdul-Varis, pričao nam je Katan Ebul-Hejsem, pričao nam je Ebu Jezid Medenija od Ikrimeta, od Ibnu Abbasa, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, rekao je:

Zaista prva zakletva skupine bila je u predislamlju zaista u (među) nama Hašimovićima. Bio je (jedan) čovjek od Hašimovića (u takvoj prilici da) je uzeo najamnikom njega (jedan) čovjek od Kurejševića od drugoga stegna (tj. od drugoga koljena, od drugoga ogranka osim Hašimovića). Pa je otišao sa njim u (među) njegovim devama. Pa je prošao (jedan) čovjek pokraj njega od Hašimovića (a taj putnik, prolaznik imao je slučaj da) se je već presjekla (prekinula) svezica (uzica, ili: petlja) njegovih vreća, pa je rekao:

"Pomogni me sa (jednim) užetom (da) svežem s njim svezicu (ili: petlju) mojih (svojih) vreća, neće pobjeći deva (od koje mi dadneš uže)." Pa je dao njemu (jedno) uže, pa je svezao (ili: pa je pojačao) svezicu svojih vreća. Pa pošto su odsjeli, povezale su se (sve) deve osim jedne deve. Pa je rekao (onaj) koji je uzeo najamnikom njega:

"Šta je stanje (stvar) ove deve (da) se nije (Što se nije) svezala (užetom ukolinčila, ukolijeničila ona sama) između deva (ostalih)?" Rekao je: "Nije za nju uže (doteklo, tj. Nema ona užeta)." Rekao je: "Pa gdje je njezino uže?" Rekao je: Pa je (pošto je saznao šta je bilo od užeta) gađao (pogodio je, udario je) njega sa (jednim) štapom (tako nezgodno da) je bio u njoj (u štapu, toljagi, tj. u tom udarcu štapa) njegov rok (smrti, tj. uzrok smrti). Pa je prošao pokraj njega (dok još nije bio umro) čovjek (jedan) iz Jemena, pa je rekao: "Da li prisustvuješ (ti u) vrijeme izvršenja hodočašća?" Rekao je: "Ne prisustvujem (redovno), a ponekad sam prisustvovao (u) njemu." Rekao je: "Da li si ti priopćivač od mene (jedno) poslanstvo (jednu poruku) jedanput od vremena (u kojem budeš došao na hodočašće)?" Rekao je: "Da." Rekao je: "Pa bio si (tj. Pa budi; ili: Pa bićeš dobar da učiniš ovo:) kada si ti prisustvovao (tj. kada prisustvuješ u) vrijeme (hodočašća), pa dozivaj (tj. pa vikni, povikni, povikuj):

"O porodico (O obitelji) Kurejševića!" Pa kada su se odazvali tebi, pa dozivaj: "O porodico Hašimovića!" Pa ako su se odazvali tebi, pa pitaj o Ebu Talibu (da doznaš koje on), pa izvijesti ga da je (jedan) omsica (taj-i-taj) ubio mene u (vezi jednoga) užeta (tj. zbog jednog običnog užeta)." I umro je uzeti najamnikom (tj. onaj koji je bio uzet kao najamnik). Pa pošto je došao (onaj) koji je uzeo njega najamnikom, došao je njemu Ebu Talib pa je rekao: "Šta je učinio naš drug?" Rekao je: "Razbolio se je, pa sam uljepšao stajanje nad njim (tj. lijepo sam ga njegovao, ali je umro), pa sam upravljao njegovim pokopavanjem." Rekao je: "Već je bio porodica toga (tj. Bio je on dostojan toga) od tebe (zaslužio je on da ga ti lično pokopaš)."

Pa je ostao (neko, jedno) vrijeme (taj slučaj tako).

(Ili: Pa je ostao neko vrijeme tako Ebu Talib.)

Zatim je zaista čovjek koji je (taj što je umrli) oporučio k njemu da dadne priopćiti (da kaže vijest) o njemu, došao je (u) vrijeme (obavljanja hodočašća) pa je rekao:

"O porodico Kurejševića!" Rekli su: "Ovo su Kurejševići." Rekao je: "O porodico Hašimovića!" Rekli su: "Ovo su Hašimovići." Rekao je: "Gdje je Ebu Talib?" Rekli su: "Ovo je Ebu Talib." Rekao je: "Zapovjedio je meni (jedan) omsica (taj-i-taj) da dadnem priopćiti (da priopćim) tebi poslanstvo (jedno, jednu poruku): da je (jedan) omsica (taj-i-taj) ubio njega u užetu (jednom našavši povoda, tj. zbog jednog užeta)." Pa je došao njemu Ebu Talib pa je rekao njemu:

"Izaberi sebi od nas jednu (od) tri (kazne): ako si htio (ako hoćeš) da izvršiš (da dadneš jednu) stotinu od deva (sto deva), pa (jer) zaista ti si ubio našega druga; a ako si htio (ako hoćeš), zakletvu će učiniti (zaklesti će se) pedeset (ljudi) od tvoga naroda da ti nisi ubio njega. Pa ako nećeš (ni jedno od to dvoje), ubićemo tebe za njega." Pa je došao (ubica) svome narodu (i izvijestio o tome ljude svoga naroda), pa su rekli: "Zaklesti ćemo se (Učinićemo zakletvu)." Pa je došla njemu (Ebu Talibu jedna) žena od Hašimovića (koja) je bila pod čovjekom od njih (tj. udata za jednoga njihovoga čovjeka), već je rodila njemu (sina), pa je rekla:

"O Ebu Talibe! Volim (tj. Želim) da dozvoliš (tj. da pokloniš) ovome mome sinu za (tj. mjesto jednoga) čovjeka od (te) pedesetorice (da ga računaš u te ljude, ali da ga oslobodiš zakletve da se on ne mora zaklesti - zakleti, da mu otpišeš zakletvu), i ne strpljuj (tj. ne obvezuj, ne obavezuj, ne prisiljavaj) njegovu zakletvu gdje se strpljuju zakletve (a to će reći: i ne obvezuj ga, ne prisiljavaj ga da se on zaklinje ondje gdje se prisiljava i obvezuje da se učinu, učine zakletve - a to se u ovakvim prilikama činilo između Hadžeri Esveda i Mekami Ibrahima na tom prostoru)." Pa je učinio (to Ebu Talib). Pa je došao njemu (jedan) čovjek od njih pa je rekao:

"O Ebu Talibe! Htio si (tj. Hoćeš) pedeset ljudi da se zakunu mjesto stotinu od deva (umjesto da se dadne stotinu deva za poginuloga), pogađa (to) svakoga čovjeka dvije deve (da dadne). Ovo su dvije deve (tj. Evo dvije deve), pa primi njih dvije od mene (za mene), a ne strpljuj moju zakletvu gdje se strpljuju zakletve (tj. a ti ni mene ne prisiljavaj da se zakunem ondje gdje se zaklinje)." Pa je primio njih dvije (Ebu Talib). A došlo je četrdeset i osam (ljudi) pa su se zakleli (pa su učinili zakletvu).

Rekao je Ibnu Abbas: Pa tako mi (Allaha) koji je (Taj što) je moja duša u Njegovoj ruci nije se okružila (ta) godina (tj. nije se ta godina ni završila) a od (tih) četrdeset i osam (ljudi da) je (da ima ijedno) oko (koje) trepće (živo ostalo, tj. prije godine dana svi su nastradali).

PRIČAO MI JE Ubejd, sin Ismaila, pričao nam je Ebu Usamete od Hišama, od njegovoga oca, od Aiše, bio zadovoljan Allah od nje, rekla je:

Bio je dan Bu'asa (jedan) dan (što) je proturio naprijed njega Allah Svome poslaniku, pomilovao ga Allah i spasio, (tj. zbog Svoga poslanika a.s.) pa je došao poslanik Allaha, pomilovao ga Allah i spasio, a već su se rastavili njihovi velmožnici (znameniti ljudi; ili: a već se je rastavila, raspršila njihova skupina), i pobili su se (i pobijeni su) njihovi časnici (ugledni ljudi, glavari) i izranjavali su se. Proturio je naprijed njega (taj dan) Allah za (zbog) Svoga poslanika, pomilovao ga Allah i spasio, u njihovome ulaženju (tj. zbog njihovoga ulaženja, ulaska) u Islam.

(Dan Bu'asa je dan kada su u predislamlju u mjestu Bu'asu imali žestok okršaj između sebe dva najjača i najmnogobrojnija plemena u Medini Evs i Hazredž.)

A rekao je Ibnu Vehb: Izvijestio nas je Amr od Bukejra, sina Ešedždža, da je Kurejb, slobodnjak Ibnu Abbasa, pričao njemu da je Ibnu Abbas rekao:

Nije trčanje (ali žestoko trčanje, a ne trčanje uopće kao takvo) u truhu doline (u utrobi doline) između Safe i Merve (nikakav) postupak (običaj Muhammeda a.s.). Bili su

(običaja) stanovnici predislamlja samo (da oni) pretrčavaju nju (tu dolinu) i govore (govoraše, i govorili su):

"Nećemo preći (ovu) dolinu (drukcije) osim žestenjem (žestinom, žestokim trčanjem)."

PRIČAO NAM JE Ubejdulah, sin Muhameda, Džufija, pričao nam je Sufjan, izvijestio nas je Mutarif, rekao je: čuo sam Ebu Sefera (da) govori: čuo sam Ibnu Abbasa, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, (da) govori:

"O ljudi! Čujte od mene šta govorim vama, i dajte čuti meni šta (vi) govorite, a ne odlazite pa (da) govorite: "Rekao je Ibnu Abbas (to i to), rekao je Ibnu Abbas (to i to)." Ko ophodi okolo (oko) Ka'be, pa neka ophodi iza Hidžra (polukružnoga zida). I ne govorite (Hidžru - tom polukružnom zidu) Hatim, pa (tj. jer) zaista (određeni) čovjek u predislamlju zaklinjaše se (bio je običaja da se zakune kod toga zida), pa baci (na njega, na taj zid) svoj bič (svoju kandžiju), ili svoju obuću ili svoj luk (za strijele)."

(Tako ostavljena stvar bi se sasušila i razbila, smrvila na tom zidu, pa je zato i prozvan tada tim imenom Hatim: razbijač, mrvitelj, jer je ostavljenu robu njihovu razbijao, mrvio.)

PRIČAO NAM JE Nuajm, sin Hammada, pričao nam je Hušejm od Husajna, od Amra, sina Mejmuna, rekao je:

Vidio sam u predislamlju (jednu) majmunicu (što) su se skupili na nju (neki) majmuni, već je učinila preljub (bludničila je) pa su kamenovali nju (ti majmuni), pa sam kamenovao nju (i ja) sa njima.

(Amr, sin Mejmuna koji je ovo pričao nije vidio Muhammeda a.s., ali je primio Islam za života Muhammeda a.s.. Ovo znači da on nije ashab. Druga stvar ovo što je on pričao da je vidio i ne dovodi se ni u kakvu vezu sa Muhammedom a.s.. U komentarima Buharije se veli da u nekim primjercima Buharijinog Sahiha nema uopće ovoga pričanja što ga je ovdje iznio Amr, Amr, tj. nema ovoga hadisa, koji, u stvari, i nije hadis. I kada se uzme kao tačno da je Buharija stvarno ovaj nazovi hadis uvrstio u Sahih, to je samo zbog toga što se u njemu spominje riječ predislamlje, a on u ovoj GLAVI i navodi neke stvari i priče iz dana-iz vremena predislamlja.)

PRIČAO NAM JE Alija, sin Abdullaha, pričao nam je Sufjan od Ubejdulaha, čuo je Ibnu Abbasa, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, rekao je:

Svojstva (neka) su od svojstava predislamlja: udaranje u rodove (porijekla, tj. napadanje porijekla), i naricanje (za umrlima), zaboravio je treće (to svojstvo Ubejdulah). Rekao je Sufjan: I govore: Zaista ono (treće to svojstvo) je traženje napajanja (kišom) sa položajima (Mjeseca, tj. proricanje padanja kiše po položajima Mjeseca na nebu).

GLAVA

slanja (poslanstva, činjenja poslanikom) Vjerovijesnika, pomilovao ga Allah i spasio, (tj. kako je učinjen poslanikom, ili: GLAVA vremena slanja, tj. kada je učinjen poslanikom Božijim i vjerovijesnikom Božijim on) Muhammed, sin Abdullaha sina Abdul-Muttaliba sina Hašima sina Abdu Menafa sina Kusajja sina Kilaba sina Murreta sina Ka'ba sina Luejja sina Galiba

sina Fihra sina Malika sina Nadra sina Kinaneta sina Huzejmeta sina Mudriketa sina Il'jasa
sina Mudara sina Nizara sina Me'adda sina 'Adnana.

PRIČAO NAM JE Ahmed, sin Ebu Redža-a, pričao nam je Nadr od Hišama, od
Ikrimeta, od Ibnu Abbasa, bio zadovoljan Allah od njih dvojice, rekao je:

Spustilo se je (objavljivanje, objava prva od Kur'ana) na poslanika (poslaniku) Allaha,
pomilovao ga Allah i spasio, a on je sin četrdeset (tj. a on je star četrdeset godina, a on ima 40
godina), pa je ostao (u Meki poslije prve objave) trinaest godina. Zatim se njemu zapovjedilo
za iseljenje (seobu iz Meke), pa se iselio k Medini, pa je ostao u njoj deset godina, zatim je
preminuo, pomilovao ga Allah i spasio.